

[Inger Gautier Schmit.]

halkvuliveret, og der er til sidst ingen, der ved, hvordan virkelig Højdansk lyder.

Endelig vil jeg gerne lige omtale det Aarsmøde, som danske Gymnasielærere afholdt her i København, hvorunder man bl. a. drøftede Religionsundervisningen i Gymnasierne, et Spørgsmaal, som jeg i de senere Aar gentagne Gange har slaaet til Lyd for. Det blev indledt af en Gymnasielærer, som udtalte sin store Utilfredshed med Forholdene, saadan som de i en lang Aarrække har været paa dette Omraade; han resumerede sine Tanker derhen, at man enten skulde gøre Religion til et rent Eksamensfag, eller ogsaa skulde man ordne det saaledes, at der skulde afleveres en skriftlig Besvarelse af en Opgave, som skulde have Karakter ved Studentereksamen, eller hvis man ikke kunde blive enig herom, skulde man fuldstændig afskaffe Faget i Gymnasielklasserne, idet den nuværende Ordning var meget uheldig og nedbrydende over for Gymnasiasterne. Der var en af Rektorerne — jeg tror, det var Rektoren fra Herlufsholm —, der sagde, at det var en Skandale, at Eleverne i Gymnasielklasserne havde et saa utrolig ringe Kendskab til Bibelen.

Jeg synes ogsaa, at der er noget af en Skandale i dette, at Ungdommen i vore Gymnasielklasser — hvor vore unge Akademikere faar deres forberedende Uddannelse, de, som skal gaa ud i Landet i alle mulige forskellige Stillinger under Stat og Kommune — paa dette vigtige etiske Omraade faar en Undervisning, som fuldstændig forkastes af alle de Mennesker, der har med Gymnasiasterne at gøre. Hvis det var en enkelt Klike, en religiøs Kreds inden for Gymnasielærerne, der sagde det, kunde man maaske sige, at de saa ensidigt paa det; men naar hele denne Forsamling var fuldkommen enig — 90 pCt. stemte ja for en Resolution, 3 stemte imod — om, at man paa dette Omraade maatte gaa til en Ændring, saa maa man forvente af den højtærede Undervisningsminister, at han bøjer sig for denne Majoritet.

Desværre udtalte Undervisningsministeren, som var til Stede, at han ikke kunde sympatisere med den Tanke, at der skulde afgives en Karakter i denne skriftlige Opgave, som man maatte kræve af Eleverne, idet Ministeren var af den Opfattelse, at alt hvad der hedder Aandsfag, maa arbejde under Frihed.

Nu vil jeg først takke Undervisningsministeren, fordi han udtalte, at han gerne

vilde bidrage til, at Kristendomsundervisning fik en god Plads i Skolen, ogsaa i Gymnasiet; men naar Ministeren alligevel ender med at være i stik Modsatning til Religionslærerne i vore Gymnasier Landet over, synes jeg, Ministeren paatager sig et stort Ansvar, naar han fastholder sit Standpunkt. Jeg kan heller ikke rigtig tro, at Ministeren vil fastholde det, saa meget mere som Skoleinspektør Højberg-Christensen fuldt ud sluttede sig til Gymnasielærerne og beklagede, at Ministeren ikke havde kunnet udtale sig mere positivt om sin Stilling til dette Spørgsmaal.

Vi lever jo i saa alvorlige Tider, hvor Ungdommen bliver ganske desillusioneret med Hensyn til Idealer, med Hensyn til menneskelige Værdier, med Hensyn til hvad Menneskeliv overhovedet kan bringe af Fred og Retfærdighed. Derfor synes jeg, at man skal være sig for paa Religionsundervisningens Omraade at bibringe Gymnasiasterne dette Fag under saadan en Form, at det kun vækker deres Foragt og fuldkomne Ligegyldighed for de Ideer, som her fremføres for dem.

Det var saa rigtigt, hvad en af Lærerne sagde, at Interessen kommer hos Eleverne derved, at man kræver noget af dem i Faget. Nu kræves der absolut intet. Den enkelte Lærer har Lov til at undervise i alt mellem Himmel og Jord. Der kræves intet af Eleverne, derfor gaar de som oftest til disse Timer med den største Ligegyldighed, og det er vist rigtigt nok, som det siges, at de gaar ud af Gymnasielklasserne uden nogen som helst Interesse for, endsige virkelig dyberegaaende Kundskaber i dette store og betydningsfulde Fag.

Jeg vil derfor paa ny henstille til den højtærede Undervisningsminister at tage disse Spørgsmaal op til Overvejelse, saa at han ikke kommer til at staa fremdeles, som han har gjort i nogle Aar, i skarp Modsatning til hele den Flok Mennesker, der arbejder med Gymnasieungdommen paa dette Omraade; thi Religionslærerne i Gymnasierne er ogsaa Mennesker, og de maa ud fra deres personlige Erfaringer gennem Aarene dog være dem, der bedst forstaar, hvor det er, Tampen brænder. Derfor vil jeg henstille, at der paa dette Omraade bliver taget Drøftelser op mellem Ministeren og Gymnasielærerne, saadan at en Ændring kan gennemføres.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har Ordet for en kort Bemærkning.